

nové mesto

Tí najmenší v dialógu s pápežom Františkom

| HNUTIE FOKOLÁRE

S tajnou cirkvou nesmela mať
kontakt: Mojou úlohou bolo
udržať sa tu | s. 8

| CIRKEV

Arcibiskup Bernard Bober: Boh
nekategorizuje ani neodsudzuje.
Boh miluje | s. 14

| MEDZINÁBOŽENSKÝ DIALÓG

„Prinášajte sen o zjednotenom
svete“ | s. 22

ročník 33 | júl – august 2024

otvorení rozhovoru

Andrea Riccardi

Volanie po mieri

Po mieri volajú milióny mužov a žien, ktorých hlas však často tlmí zvuk zbraní. Dôsledkom vojny na Ukrajine a mnohých ďalších konfliktov vo svete je vždy ničenie, smrť a chaos, pričom sa rozpútavajú tie najničivejšie sily.

Andrea Riccardi sa na stránkach tejto knihy zamýšľa nad potrebou vytvárania kultúry mieru a formovania duchovného a sociálneho hnutia, ktoré stavia mier do centra záujmu a politiky.

Novinka

Naša kniha
roka 2024

Navštívte náš eshop:
obchod.nm.sk

Objednávajte telefonicky:
0910 974 024

Predslov do knihy napísal Ivan Ružička,
výkonný sekretár Konferencie biskupov
Slovenska.

Nie oni sú tí zlí. Ja som zodpovedný

Posledné týždne sú plné správ o desivých udalostiach či ohrození demokracie. Často nás znepokoja, niekedy až vystrašia. Veľmi dôležité je zachovať si pokoj a zamyslieť sa: Odkiaľ mám tieto informácie?

Médiá majú veľkú moc ovplyvňovať verejnú mienku. Nie div, že finančné a záujmové skupiny sa snažia niektoré médiá skupovať a ovládať ich. Nemožno preto všetky médiá do jedného slepo považovať za strážne psy demokracie. A to ešte nehovorím o dezinformačných kanáloch a sociálnych sieťach. Za každým článkom, reportážou alebo príspevkom je konkrétny človek, ktorý sa môže myliť, byť ovplyvnený alebo mať vlastný záujem.

Za to, čo čítame, počúvame a sledujeme, sme v prvom rade zodpovední my – každý sám za seba. Jednoduché je zbaviť sa zodpovednosti a za všetko viniť médiá. Takýto prístup je povrchný a nezodpovedný.

Kľúčom k zdravej spoločnosti je diskusia, vzájomný rešpekt, kritické myslenie a schopnosť rozlišovať. Hľadáme pravdu, či už spoločne alebo jednotlivu, a snažme sa budovať demokraciu. Ale ako na to?

Pre veriaceho človeka je centrom jeho života Boh. Ak to tak je naozaj, a nie iba formálne, Boh prekvásí celý jeho život. Až do špiku kosti. To sa prejavuje v každodenných vzťahoch a skutkoch. Aj vo vzťahu k politike. Kresťan by si nemal povedať, že má vieru a to stačí, prípadne vo voľbách dať hlas niekomu, kto sa odfotí pri soche Panny Márie.

Povolanie k zodpovednosti kresťanov hovorí aj o politickej angažovanosti, morálnych hodnotách a spravodlivosti aj v spoločenskom živote. Ako inak chceme prekvásiť svet?

Jozef Kotris

Jozef Kotris

So žurnalistikou začína v tlačenej denníku Pravda a SME, kde nabral odvahu na reportáže z vyčíňania fanúšikov. Práve tam zachytil nástup onlínu a odvtedy neustále pracuje ako reportér a editor webov – v Zozname, RTVS a TV JOJ.

Vypočujte si Dialógy nm
Každý týždeň nový podcast na nm.sk/podcast

Júlia Kubicová

Arcibiskup Bernard Bober: Boh nekategorizuje ani neodsudzuje. Boh miluje

O jednote, zmiernení polarizácií a celkovom stave Cirkvi na Slovensku sa rozprávame s predsedom Konferencie biskupov Slovenska, košickým arcibiskupom metropolitom J. E. Mons. Bernardom Boberom.

„Rešpektovať sa vo vzájomnej láske v odlišnosti je základ na vytváranie jednoty. Jednota nie je nič statické; je to pohyb, vývoj,“ hovorí arcibiskup Bernard Bober.

V rozhovore sa dočítate:

- o účinnom spôsobe, ktorý predchádza rozdeleniam a zmiernuje polarizáciu;
- ako môže Katolícka cirkev znovu získať dôveru ľudí, ktorí ju stratili;
- na čom môžeme v súčasnosti v Cirkvi stavať a čo môžeme rozvíjať;
- ako môžeme prispieť k udržaniu a posilneniu univerzálnej jednoty Cirkvi;
- akú nádej obsahujú perspektívy pre budúcnosť Katolíckej cirkvi na Slovensku.

Svet je rozdelený, Katolícka cirkev je univerzálna. Ako možno prepojiť tieto dve skutočnosti?

Cirkev je súčasťou sveta, nie je od neho oddelená. Ako Kristovi učeníci sme povolani žiť vo svete, hoci nebyť zo sveta. Netreba to chápať ako dve neprepojiteľné reality. Chápem, že za dlhé desaťročia totalitného režimu sme sa naučili byť obozretní a žiť v skrytosti. Tento návyk sa v mnohých silno zakorenil, a to nás môže viesť k uvažovaniu, že Cirkev sa má izolovať. Byť učeníkmi však znamená byť poslaní.

Vychádzať do sveta je teda hlavná misia Cirkvi. Svet potrebuje Boha, túži spoznať jeho lásku, aj keď to tak niekedy nevyzerá. Ako kresťania sme povolani byť kanálom Božej lásky. Na to nie je neraz potrebné veľké ohlasovanie, ale

Foto: Z. Plešová

Arcibiskup Mons. Bernard Bober

samotné bytie. Nemám na myslí iba obyčajné existovanie, ale spočinutie v Bohu. Myslieť, cítiť, konať v Ježišovom štýle.

Môžeme tento štýl považovať aj za účinný spôsob, ako predchádzať rozdeleniam?

Najlepšie predchádzanie rozdeleniam je neponúkať seba, ale Boha. On nekategorizuje ani neodsudzuje. On miluje. Isteže, naša láska musí byť veľmi očisťovaná, aby dosiahla mieru jeho nezištnej lásky. Inej cesty však niet.

K jednote prispieva aj univerzálnosť Cirkvi. Čo to v praxi znamená?

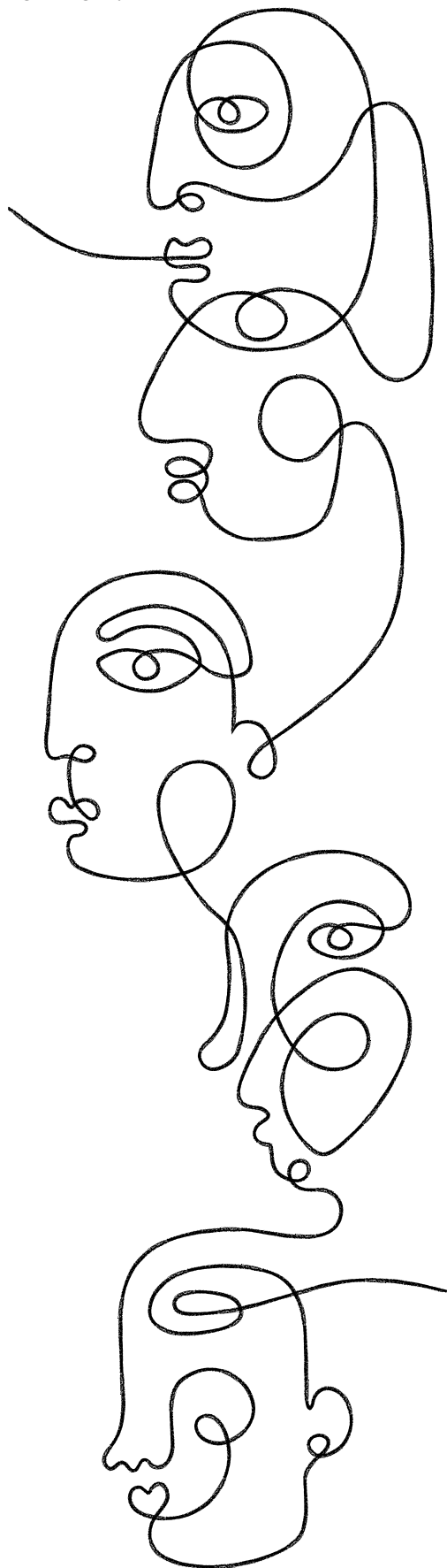
Univerzálnosť Cirkvi je jej veľkou devízou. V praxi to znamená, že je tu pre všetkých, lebo Ježiš prišiel na tento svet, aby spasil každého. Pozýva každého, nesilí, iba ponúka cestu.

Aj na tejto ceste je veľa prekážok. Akým spôsobom môžeme na nej podporiť zmierenie a preklenúť polarizácie?

Preklenúť polarizácie sa dá len tak, že pred nimi nebudeme utekať. Ježiš nám ukázal spôsob svojou smrťou na kríži. Zomrel za všetkých hriešnikov, prestúpil každý hriech, čím vstúpil do každého rozdelenia. Žiada to aj od nás kresťanov ako svojich nasledovníkov. S láskou a pokorou pristúpiť k dnešnému človeku a vložiť prst do rán rozdelenia. Osvojiť si Ježišov štýl si vyžaduje veľa lásky, ktorá nevyhnutne musí prejsť od utrpenia k zmŕtvychvstaniu.

Láska vyžaduje aj prijatie a otvorenosť. Vnímate dostatočnú otvorenosť Katolíckej cirkvi na Slovensku pre univerzalitu, ktorú by sme mali žiť, a jednotu, ku ktorej by sme mali smerovať?

Synodálny proces, ktorý pápež František začal v celej Cirkvi, je

Oci, všetko ti odpúšťam

Raz večer som bola navštíviť otca v zariadení. Sestrička mi povedala, že mal žalúdočné problémy a necíti sa dobre. Mal rakovinu. Otec síce sedel na posteli, ale oči mal zavreté. Nevoľnosť ho veľmi unavila. Spal.

Chodievala som za ním často. A tak som si pomyslela, že ho nechám oddychovať a prídem za ním na ďalší deň.

No neodišla som. Sadla som si k jeho posteli a chytila ho za ruku. Bolo to pre mňa nezvyklé, pretože sme s otcom mali komplikovaný vzťah. Jeho správanie voči mne aj ostatným členom rodiny bolo mnoho ráz veľmi zraňujúce.

Ticho som sedela a čakala, kým sa aspoň na chvíľu zobudí. Všimla som si, že hýbe perami. Odriekal modlitbu. Oči mal stále zatvorené. V duchu som sa modlila s ním. Pozerala som sa na neho a spontánne, stále vo vnútornej modlitbe som povedala: „Oci, všetko ti odpúšťam, všetci ti všetko odpúšťame.“ Jeho oči boli stále zatvorené, iba potichu a pomaly povedal: „Ďakujem veľmi pekne.“

Potom sa na chvíľu prebral. Pomohla som mu s večerou, ktorú s chuťou zjedol. Úplne ožil, chvíľu sme sa rozprávali, pozerali fotky. Rozlúčili sme sa s tým, že sa uvidíme na ďalší deň.

Na druhý deň ma o šiestej ráno zobudil telefón: „Vyjadrujeme vám úprimnú sústrasť.“ Otec odišiel v pokoji.

Okrem smútku som pocítila veľkú úľavu, že som mu stihla odpustiť, a vďaka Duchu Svätému, že mi dal svetlo a ja som ostala pri ňom.

Opäť sa mi potvrdilo, že keď sa snažíme milovať tak ako Ježiš, dostávame svetlo na rôzne, aj nečakané situácie.

Mária R.

Vďaka za vaše svedectvá
solidarity a vzájomnosti.

Svoje príspevky môžete aj naďalej posielat
na e-mailovú adresu casopis@nm.sk.